

1963. gada augustā sāku strādāt Omuļu bibliotēkā par vadītāju. Tajā laikā Omuļos nebija kluba vadītāja, tad kora darbība, bija jāuzņemas man. Kad Ērgemes tautas nama vadītāja deva norādījumus, sakarā ar kora darbību, man bija jādodas pirmo reizi pie diriģenta Riharda Āboliņa, tad atceros, aizeju pie viņa, izrunāju savu sakāmo, nav atbildes, gaidu – nekā. Sāku iet projām. Diriģents sauc: „Ko tad, meit, gribēji man stāstīt.”

Viņš strādāja gaterī par vadītāju, tad es ievēroju, cik liela kārtība tur valdīja. Viņš bija prasīgs pret sevi un to prasīja no citiem, arī no saviem dziedātājiem.

Mans uzdevums bija gādāt, lai visi dziedātāji ierodas uz mēģinājumiem. Ja kāds nebija ieradies uz kādu mēģinājumu, tad jāpaziņo. Bija jāprasa transports kolhoza vadībai, ar ko vest dziedātājus uz mēģinājumiem Omuļos un Ērgemē.

Piedalījāties 1965. gadā Dziesmu svētkos Rīgā, dziedājām arī LU aulā. Koristi bija nodrošināti ar naktsmītnēm, ēdināšanu un transportu, lai brauktu uz mēģinājumiem Mežaparkā.

Braucām kopīgā ekskursijā apskatījām, kā notiek Rīgas HES celtniecība, Kokneses pilsdrupas un braucām ar laivu apskatīt vēl pēdējo reizi Staburagu. Iepazināties ar R. Blaumaņa „Brakiem”.

Valve Āboliņa